

12 — Basna o zlosrećnom prijateljstvu

Ispričaću vam priču o prijateljstvu. Ili je to priča o gljivama ludarama ili o metamorfozi, ko će znati. Na savesti čitaoca neka je, hoće li u njoj tražiti nešto više od mog olakšavanja savesti.

gljivama nisam znao bog zna koliko. Znao sam za šampinjone i gljivice na nožnim prstima, znao sam da ima nekih veoma otrovnih, a zapamtio sam i da je profesor istorije u školi rekao da je najotrovnija gljiva bila ona čije je seme nad Hirošimom posejala Enola Gej i da je svet tada toliko poludeo da mu druge gljive više ne trebaju. Događaj o kom bih vam pričao, desio se jednog neobično sunčanog novembarskog dana pre tri zime. Čudnovato društvo se bez najave okupilo u mom malenom stanu. Prvo je svratio moj prijatelj sa konjskom glavom. Dok smo srkali svoje čajeve, bez kucanja je ušao i moj nekadašnji kolega Old Forhend. Njih dvojica su se samo jednom sreli i posle toga sam izbegavao da ih zovem istovremeno na čaj. Forhend pije samo neku kolumbijsku mešavinu od koje postaje zajedljiv. Zajedljiviji nego uobičajeno. Tada je upao nenajavljen i mogao sam samo da priželkujem povoljan razvoj događaja. Uzalud.

— Oh, prijatelju sa konjskom glavom i vi ste tu. — nagnuo se prema njemu — Ili vam možda činim uvredu. Možda vam više prija, Konju sa prijateljskim telom?

— Nii-ii-kako gospodine Forhende. Onda bih ja vas trebalo da zovem Brkovi sa ljudskim telom, zar ne?

I tako reč po reč, a to nisu uvek bile birane reči, trpeo sam ih do podne. Onda prijatelj sa konjskom glavom naglo pogleda na sat i reče kako mora da krene. Ima zakazan pregled kod morfo-bio-nefrologa, nekog Rusa koji je u nekoj stepi spoznao neke velike istine i sada leči

skoro sve bolesti. Old Forhend je toliko navaljivao i raspitivao se, da nas je prijatelj sa konjskom glavom iz kurtoazije pozvao da krenemo s njim. Nekako ih zauzdah, izađosmo, zajahasmo svaki svoju ragu i odgalopiramo kroz preriju da potražimo Rusa.

Forhend je nekoć bio čovek sa granice i kroz preriju smo jahali sigurno, kao kroz centar grada. Povremeno bi stao, zagledao mog prijatelja, upućujući mi zabrinute poglede.

— Ne razaznajem, je li još uvek naš prijatelj jaše konja ili se situacija preokrenula? — a onda bi prasnuo u smeh. Svaki čas je zastajao sa novim pitanjima. Prijatelj sa konjskom glavom se držao dostojanstveno.

Negde blizu Pekosa, iz žbunja istrča indijanac, koji je više ličio na Indijca. Mahao je rukama i pokazivao da stanemo.

— Ne moš dalje, od sad pošinje oblas 51!

— Znamo mladiću. Nii-ii-šta ne brinite, imamo zakazano kod gospodina Tšumaka.

Indijanac se okrenu ka nama dvojici i reče zbunjeno:

— Konjina gofori? — a onda on i Old Forhend prasnuše u smeh. — Dobro, krenite za mnom.

Sjahali smo i pošli za njim kroz žbunje. Dugo smo se probijali, dok najednom ne izbismo na skriveni, pusti proplanak, sa svih strana okružen šipražjem.

— Stigli smo.

— Nii-ii-je mi jasno, gde smo stigli? Kada ćemo videti gospodina Tšumaka? — upita zbunjeni prijatelj sa konjskom glavom.

— Ja sam Tšumak. — reče indijanac.

— Ali to je nemoguće! — uskliknu Forhend — Vi ste indijanac, koji liči na Indijca, a tvrdite da ste Rus!

— Oh, itekako moguće. Faš konj prijatelj tfrdi da je čofek.

Tšumak nas je poređao da sedimo u krugu. Rekao je da je problem veliki, ali da rešenje kao i uvek postoji. Rekao je da moramo da jašemo našeg prijatelja, dok konj u njemu ne lipše. Prijatelj sa konjskom glavom je blenuo zabezeknuto. Ubeđivali smo ga dugo da je to za njegovo zdravlje i on je polako počeo da se predomišlja. Tšumak je onda napravio vatru i na njoj u dva lončića kuvao različite čajeve. U vodu je nekoliko puta ubacivao po gljivu ili dve. Bile su to neke kockaste gljive, a kada sam ga pitao o njima, on je kazao da su gljive samo pomoćno sredstvo da se dobije „vudu-voda“. Našem ubogom prijatelju je pružio šolju sa zelenom tečnošću i rekao da ne okleva. Nas trojica smo podelili lonče sa ljubičastim čajem, gustirajući. Dok smo se opuštali, Tšumak je otišao do mesta gde smo ga sreli i doneo jedno sedlo. Kada se vratio, naš prijatelj se više nije bunio i poslušao je iscelitelja kada je ovaj tražio od njega da klekne četvoronoške u travu. Namestio je sedlo na njegova leđa i odmah ga zajahao. Forhend je počeo da urla od smeha, jer se naš prijatelj ritao kao divlji vepar i cela predstava je bila nesvakidašnja. Meni je najpre bilo neprijatno i sažaljevao sam prijatelja sa konjskom glavom. Onda sam osetio toplinu iznutra, verovatno od čaja, zatim prijatno peckanje po koži, a ubrzo sam se pridružio Forhendu u smejanju. Kada se Tšumak umorio, Forhend je zajahao našeg prijatelja, koji se više nije otimao, već je lagano kasao po proplanku. Posle Forhenda, prijatelja sam jahao i ja. Najpre sam ga poterao u galop, a potom sam jahao u krug, skidajući šešir i pozdravljajući Forhenda i Tšumaka, kao da sam na prvomajskoj paradi. Njih dvojica su se valjali po travi, smejući se u nekom neobičnom stanju, koje pripisujem Tšumakovim gljivama. Ne sećam se koliko je to trajalo, čini mi se da smo se u jednom trenutku i konj i ja stropoštali na travu.

Probudio sam se, ne znajući koliko dugo sam spavao. Oko mene su se upravo budili i Tšumak i Old Forhend. Prijatelja nije bilo. Desetak

metara dalje, jedan konj je bezbrižno pasao. Gledali smo se u neverici. Potom smo ponovo seli u krug i dugo ćutali oborena pogleda. Prvi je progovorio Tšumak.

— Ne razumem kud sam pogrešio. Mošda faš prijatelj ipak bio konj po prirodi.

Opet smo pili neki čaj, ovaj put protiv mamurluka, a onda smo se rastali sa ruskim šamanom. Rekao nam je da ne žalimo previše i da sve to gledamo sa vedrije strane, jer danas je ionako teško naći pametnog konja. Forhend i ja smo se vratili u grad sa četiri kljuseta. Jahali smo ćuteći, povremeno se cerekajući. Ne treba da kažem kog konja je jahao Old Forhend.

Prijatelja smo trampili za sedlo na ulazu u grad i nadali se da smo zametnuli trag. Verovatno jesmo ili naš prijatelj nije nikome nedostajao, jer istrage nije ni bilo. Old Forhend se od tog dana posvetio proučavanju gljiva. Mislim da veruje da bi mogao odgonetnuti tajnu metamorfoze. Ja u nauku nikad nisam polagao nadu, pa sam počeo da pišem, da skinem teret sa savesti. Svaki put pišem drugačiju priču o istom događaju. I sve mi bolje ide. Dok pišem lažem kao pas. Kao pas sa konjskom glavom. Kao pas sa konjskom glavom koji pije čaj od kockastih gljiva.